

[Erhard Jakobsen]

snakke valuta, og det skal jeg også gå over til lige om lidt.

Men jeg skal dog lige gentage lidt om Rhodesia. Lad bare Danmark lukke øjnene så længe som muligt for, hvad der foregår i Afrika. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde under en debat for nylig: NATO har ingen anden udvej, om man kan lide det eller ej, end at støtte sig på Israel, støtte sig på Egypten, støtte sig på Rhodesia og støtte sig på Sydafrika. Hvis Sydafrika går tabt, bliver overtaget af kommunistiske styrker af en eller anden art, så gad jeg nok vide, hvordan det vil gå med NATOs søstridskræfter og deres stilling i hele det store område. Det er realiteterne, enten man kan lide det eller ej. Derfor er det vist på tide – når man endelig vil beskæftige sig med udenrigspolitik på højeste plan – at man begynder at se realiteterne i øjnene i stedet for at drømme 30 år gamle u-landsdrømme, som er fuldstændig forvitrede og har vist deres fuldstændige mangel på realitet.

Topmålet, ja næsten ironisk er det, at man dalrer rundt og ikke kan anerkende den første regering, der er blevet valgt ved et virkelig frit valg i Afrika. Den kan man ikke anerkende. Det er en fuldstændig ironisk situation. Nu bringes den nok i orden, takket være amerikansk initiativ. Der er så mange kræfter i gang i USA, at USA bliver tvunget til at ændre sin holdning, og i hvert fald de engelske konservative er forpligtet til det ifølge deres egne valgudtalelser. Men jeg skal nok lade være med at gentage min opfordring til den danske regering om at bidrage, hvor man kan. Det er nok heller ikke så forfærdelig meget, det skal jeg være den første til at erkende.

Hr. Kjeld Olesen talte om, at regeringen har brug for handlekraft. Det er der ingen af os der skal bestride. Jeg skal blot benytte denne anledning til at sige, at skal regeringen til brug for denne handlekraft have støtte over for 3 eller 4 eller 5 eller helt op til 10 svigtende gruppemedlemmer, så skal man ikke gå forgæves til centrum-demokraterne. Jeg ved jo, hvad det betyder for en regering, hvis der er et af medlemmerne, der har glemt at få benzin på tanken. Det bør ikke vælte en regering, det er jeg ganske enig i. Der kan også være andre ting, man har i tanken, som kan gøre, at det kan knibe lidt med tilslutningen. Regeringen skal ikke komme til at

falde på, at en lille minoritetsgruppe prøver at spænde ben for regeringen, som jeg gerne vil benytte lejligheden til stadig væk at bekende min tillid til og min tro på.

Vi var blandt dem, der anbefalede SV-regeringen. Vi anbefalede, at de konservative skulle med, og det gør vi den dag i dag. Det havde været bedre, finder vi, men det skal vi jo ikke bestemme. Men det var et fremskridt for dansk politisk liv, at der blev indledt et regeringssamarbejde mellem to partier, der i årevis har levet højt på at give hinanden skylden for alt ondt, der fandt sted. Det kan man bevise, man kan bare tage de taler, der er holdt, når henholdsvis det ene og det andet parti var i regering og opposition, men det er narreværk, vi ikke gider spille tiden på. Der blev sagt klart af hr. Kjeld Olesen i dag: vi er ikke mere enige, end vi har været før, vi kæmper for hver sit. Det skal vi andre ikke grine ad og sige æh, bæh, buh, som det hedder i TV. Nej vi skal sige: fuld anerkendelse. Her er to partier, der, uanset at de er uenige om væsentlige ting, siger: vi finder alligevel sammen, for vi gør det, som skal gøres. Ikke det, som vi mener skulle gøres, men det, som de mener skal gøres. Det bøjer vi os for, og det støtter vi, i det omfang det ikke direkte strider imod de punkter, som for os er nogle meget, meget væsentlige punkter. Det skal regeringen vide, dér står vi, og dér står vi stadig væk.

Men selvfølgelig skal man også passe på, at man ikke kvæler os i selvros, for så er det næsten ikke til at holde ud. Der blev jo slået et større brød op, end man kunne bage. Jeg skal ikke nævne de 6½ mia kr., for siden jeg blev borgmester i Gladsaxe, har jeg vænnet mig af med at regne tal efter den størrelse, de har. Der ligger altid noget helt andet bagved end bare den størrelse, tallene har. I relation til Danmarks udenrigsomsætning er det mig umuligt at se nogen magiske begreber – jo, måske netop nogle magiske begreber – i 6½ mia kr. eller 7½ mia kr. eller et eller andet i den retning.

Men jeg vil da gerne deltage i hr. Ellemann-Jensens store, store begrædelse over, hvor forfærdeligt det går, hvor forfærdeligt vi står, og hvor forfærdeligt det hele er. Det må bare ikke komme til at lyde, som om det er vores skyld, altså os, der sad nede i salen. Sådan lød det nærmest. Jeg siger ikke, det er regeringens skyld; jeg har altid